

Bolonia utanför Tarifa

Vi tar vägen mot Cadiz och passerar Gibraltarklippan för att fortsätta kustvägen till Tarifa. Sista milen bjuder på en fantastisk vy över Gibraltarsund och Marocko. Medelhavet glittrar azurblått och vinden river upp vita vågkammar. Fartygstrafiken är intensiv. Vägen är kurvig men bjuder hela tiden på nya upplevelser.

När vi passerat Tarifa, en stad som är värd ett besök i sig själv även om vi inte hinner med detta denna gång, följer vi vägen mot Vejer. Efter någon mil står skylten Bolonia till vänster. Den smala landsvägen slingrar sig uppför berget och när vi når toppen slås vi åter av den vackra Utsikten med milslång sandstrand och den romerska byn ner till höger.

Borta i väst ligger en av Europas högsta sanddyner. Vi far förbi några hus där lokalbefolkningen bor och byn enda restaurang. Lite längre fram skimtar en modern byggnad fint inplacerad i naturen. Det är museet.

Vi som är Eumedborgare har fritt inträde. Det är många skolklasser här. I byggnaden finns en modell över byggnationen och här visas också några av de småfynd som grävts upp i området. De flesta kommer från första och andra århundradet efter Kristi födelse. Detta har varit en fiskarbebyggelse som bland annat framställt såsen Garum Gaditarum, en delikatess i det Romerska riket. Bolonia var den största fisksaltningsfabriken i det Romerska riket.

Fisksalteriet

Man hade fasta nät som fångade den tonfisk som tog sig genom Gibraltar sund. Det har varit en betydande bebyggelse, även utanför den befästa delen. Byn hade en Forum teater, marknadsplats, tempel, badhus och allt annat som tillhör ett väl utvecklat Romerskt samhälle. Läget med utsikt över en vacker strandremsa är perfekt.

Vi vandrar runt de olika ruinerna och guidas av skyltarna med även engelsk text. Allt är välordnat med ordentliga gångstigar där man går medsols. Bara att följa pilarna. På en sträcka får du gå på den Romerska gatan, två tusen år

gammal! I badhuset kan man se hur varmluften cirkulerade under golven, nära stranden karen där Garumsåsen tillreddes, publiken på teatern hade hela Medelhavet som fond. Fantasin skapar resten av hur samhället kunde ha sett ut.

Bolonia har antagligen kallats Baelo Claudia under romartiden medan grannstaden Tarif fick sitt namn efter att Tarif Ibn Malik intog staden år 710 och började befästa staden. Kanske använde man byggnadsmaterial från den förfallna byn Bolonia? Livet i denna Romerska by nådde sin höjdpunkt under hundratalet före Kristus och till tvåhundralet AD (Anno Domini, Herrans år).

På trehundralet började nedgången och förvärrades av en kraftig jordbävning som förstörde stora delar av byn.

Plan över Marknadsplatsen

Därtill kom attacker från Moorer och Germanska pirater. Förutom fiskeindustrin idkades flitig handel med fartygen som passerade. Den senare verksamheten lockade säkert piraterna mer än såsen. Garum såsen kräver en liten förklaring. Det var en allmän spridd och mycket viktig smaksättare i det antika Romerska köket. Ordet kommer från grekiskan garon, som är namnet på den fisk vars inälvor man först gjorde såsen av. Såsen bereddes av fiskrens som blandades med salt, vinäger och örter i stora lergodskärl som ställdes ut i solen för att jäsa. I Bolonia användes stora kar som holkats ur berget. Efter en tid så hällde man vätskan på amforor som skeppades vidare. Renset sålde man som en pasta till fattiga människor.